

Arrest

nr. 341 039 van 12 februari 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. WORONOFF
Roodebeeklaan 44
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 13 april 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 maart 2024 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. WORONOFF, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Volgens verzoekers verklaringen is hij België binnengekomen op 22 februari 2021.

1.2. Hij diende een verzoek om internationale bescherming (VIB) in op 24 februari 2021.

1.3. Op 16 december 2021 besloot het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit VIB kennelijk ongegrond te verklaren. Op 17 mei 2022 verwierp de Raad in een arrest met nummer 272 848 het beroep dat tegen deze beslissing werd ingesteld.

1.4. Op 17 juni 2022 gaf het bestuur een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.5. Op 14 maart 2024 werd verzoeker gehoord door de politie van de zone Brussel Hoofdstad nadat ze bij hem 2,5 kg cocaïne hadden gevonden.

1.6. Op 15 maart 2024 gaf het bestuur een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het beroep dat tegen deze beslissing werd ingediend, werd verworpen bij arrest van 12 februari 2026 met nr. 341 041.

1.7. Op 15 maart 2024 legde het bestuur eveneens een inreisverbod van drie jaar op.

Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE op 14 maart 2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : [Z.]

voornaam : [A.]

geboortedatum : [...]1987

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Albanië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 15 maart 2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

[X] 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE op 14 maart 2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van bezit van 2,5 kg cocaïne.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoeker op:

“[...] schending van artikels 44 nonies en 74/11 van de wet van 15 december 1980 – schending van artikels 9 en 62 van de wet van 15 december 1980 – schending van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivatie van de administratieve akten – schending van het evenredigheidsbeginsel – schending van het gelijkheidsbeginsel”.

Hij betoog als volgt:

“Inreisverbod omdat:

“Voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan:”

Verzoeker begrijpt eigenlijk niet wat de tegenpartij daarmee heeft willen zeggen.

De motivatie is dus moeilijk te verstaan.

Bovendien blijkt dat de vreemdeling het voorwerp van een inreisverbod mag zijn enkel indien hij een gedrag heeft gehad tegen de wet of de regels die van toepassing zijn.

Het verbod dient proportioneel en evenredig met de zwaarheid van het gedrag te zijn.

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

De duur is maximum drie jaar.

In casu is er geen rechtvaardiging van de termijn van drie jaar die arbitrair is.

Bovendien spreekt de wet van een mogelijkheid maar niet van een verplichting.

Verzoeker is lid van een zeer bekende familie in Albanië.

De problemen die hij er heeft gekend hebben geleid tot het vertrekken van zijn vaderland.

Met zijn familie in België en de banden die hij er heeft gecreëerd zou er een schending zijn van art. 8 EVRM, in tegenstelling tot hetgeen de tegenpartij het voorstelt.

Onder privé leven begrijpt men het recht om relaties met andere mensen te creëren, onder andere op affectief vlak, voor het ontwikkelen en de ontlouking van zijn eigen personaliteit.

Indien de Staat een inmenging in dit recht wenst te maken moet het door de wet voorzien worden en een legitiem doel viseren. Het principe van de proportionaliteit postuleert dat de inmenging het enige middel is om het doel te bereiken.

In ieder geval afdwingt de bescherming van het privé en familiale leven van mijn cliënte gewaarborgd door art. 8 EVRM in hoofde van de Staat een negatieve verplichting (het recht op privé en familiale leven niet te schenden) maar een ook positieve verplichting (maatregelen te nemen om werkelijk de eerbied van het recht op privé en familiale leven te verzekeren) (zie EHRM, Airey t/ Ierland, 9/10/1979, §32; R.v.S., 6/10/1999, n° 82 723, Adm. Publ. Mens., 1999, p. 169).

In casu, heeft de tegenpartij zich gewoon beziggehouden met een standaard motivatie:

De tegenpartij bewijst niet in welke mate het inreisverbod evenredig zou zijn. Zij bewijst ook niet waarom verzoeker een werkelijke, actueel en zware schade zou kunnen veroorzaken aan de openbare orde.

Drugs werd teruggevonden in de ingang van het gebouw waar zijn appartement gelegen is.

Er dient onmiddellijk gepreciseerd te worden dat de manier waarmee de politieagenten cocaïne hebben teruggevonden op illegale wijze is gebeurd en als nietig gesanctioneerd.

De Onderzoeksrechter heeft dan een bevel gegeven om verzoeker niet te beschuldigen (stuk 2).

Alles wat gevonden werd dient dus als onbestaand beschouwd te worden op gerechtelijk vlak.

Verzoeker woont hier in Brussel, en heeft een vaste verblijfplaats.

Bovendien heeft hij de internationale bescherming gevraagd.

Verzoeker zou een bedreiging zijn voor de Openbare Orde.

Dit wordt niet bewezen door de tegenpartij en verzoeker dient van het beginsel van onschuld te genieten, vooral dat de kwetsieuze feiten onbestaand beschouwd dienen te worden.

Tenslotte, in tegenstelling tot hetgeen wordt vermeld in de standaard motivatie, heeft verzoeker een echtgenote in België zoals een minderjarig kind.

Er is dus een schending van art. 8 EVRM.

Een inreisverbod is een zeer ingrijpende maatregel (CCE, 27 augustus 2014, nr. 128.272).

Gelet op de enorme impact van de beslissing dient een balans van de belangen van iedereen gemaakt te worden en het gelijkheidsbeginsel eerbiedigen.

Gelet op het discretionair karakter van de maatregel en van zijn duur, dient de tegenpartij op nauwkeurige manier de reden te beschrijven waarom zij de duur op 3 jaar bepaalt en niet 1 jaar of 2 maanden bij voorbeeld, wat zij niet heeft gedaan in casu.

Dit moet redelijk en evenredig te zijn.

De tegenpartij moet bewijzen dat deze termijn wenselijk is en noodzakelijk, wat niet wordt gedaan in casu.

Gelet op deze elementen dient er beschouwd te worden dat het inreisverbod van 3 jaar niet wettelijk gemotiveerd wordt noch gegrond en derhalve geannuleerd dient te worden zoals de andere maatregelen die genomen werden in toepassing van dit inreisverbod.”

2.2. De Raad leest in het verzoekschrift geen concrete uitleg over de wijze waarop de bestreden beslissing de artikelen 9 en 44nonies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) schendt.

De Raad leest in het verzoekschrift ook geen concrete uitleg over de wijze waarop de bestreden beslissing het gelijkheidsbeginsel schendt. Dit veronderstelt immers dat verzoeker met feitelijke en concrete gegevens probeert aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld, quod non.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.3. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 62 van de Vreemdelingenwet gaat de Raad ervan uit dat hij de schending van §2 van dit artikel beoogt aan te voeren. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in deze bepaling en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat hem voor vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. In dit geval rust op verweerder de verplichting om een inreisverbod op te leggen (cf. RvS 18 december 2013, nrs. 225.871 en 225.872), dit voor maximum drie jaar. Er is dus in dit geval, in tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, geen mogelijkheid voor verweerder om een inreisverbod op te leggen maar wel een verplichting. Verweerder moet dus niet bijkomend motiveren waarom hij een inreisverbod oplegt. Hij moet ook niet motiveren waarom verzoeker “*een werkelijke, actueel en zware schade zou kunnen veroorzaken aan de openbare orde*” (cf. infra).

De Raad ziet gelet op voormelde wetsbepaling niet in waarom verzoeker “*eigenlijk niet [begrijpt] wat de tegenpartij [...] heeft willen zeggen*” met “*Inreisverbod omdat: “voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”* of waarom deze “*motivatie*” “*moeilijk te verstaan*” is.

De formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet verplicht verweerder verder om in het bestreden inreisverbod tot uiting te laten komen waarom hij dit verbod oplegt voor een bepaalde termijn. Hierbij moet hij rekening houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. De bestreden beslissing duidt in casu afdoende waarom er een inreisverbod wordt opgelegd van drie jaar, waarbij verweerder ingaat op de specifieke omstandigheden van verzoekers geval. Hij moet daarbij niet nog bijkomend duiden waarom deze duurtijd “*wenselijk en noodzakelijk*” is.

De formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet verplicht verweerder niet om een “*balans van iedereen*” te maken. Evenmin verplicht dit verweerder om uit te leggen waarom hij geen inreisverbod oplegt voor een duur van minder dan drie jaar.

Verzoeker maakt gewag van een “*standaardmotivatie*” maar de Raad ziet niet in waarom dit het geval is, aangezien er rekening wordt gehouden met de elementen die verzoekers zaak kenmerken. Alleszins, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de

bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker toont voorts niet aan dat hij zich niet kan verdedigen op de betrokken motieven, wat het hoofddoel is van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt bijgevolg niet, te meer verzoeker inhoudelijke kritiek levert op de motieven. Deze wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

2.4. Gezien het gestelde in artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet volstaat het dat verweerder vaststelt dat er in de beslissing tot verwijdering van 15 maart 2024, waarmee het inreisverbod gepaard gaat, geen enkele termijn voor het vrijwillig vertrek is toegestaan. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd in zijn betoog *“dat de vreemdeling het voorwerp van een inreisverbod mag zijn enkel indien hij een gedrag heeft gehad tegen de wet of de regels die van toepassing zijn”*.

2.5. In de bestreden beslissing kan worden gelezen: *“Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben.”* Dit vindt steun in het administratief dossier waarin zich het verslag van het gehoor van verzoeker door de politie van 14 maart 2024 bevindt. Verzoeker betoogt thans in zijn verzoekschrift dat hij, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing kan worden gelezen, wel degelijk een echtgenote in België heeft en een minderjarig kind. In de nota kan worden gelezen:

“Verzoeker verblijft in België met zijn echtgenote en hun minderjarig kind. Zij maken allen sinds 17/6/2022 het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. De gezinskern blijft behouden, het is in het hoger belang van het minderjarig kind om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Het administratief dossier bevat een nota ‘evaluatie artikel 74/13’ dd. 17/6/2022 dat als volgt luidt “In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen, met inbegrip van de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het verzoek om internationale bescherming: • Hoger belang van het kind : Betrokkene verblijft in België met zijn echtgenote en minderjarig kind. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. • Gezins- en familieleven : Betrokkene verblijft in België met zijn echtgenote en hun minderjarig kind. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf. Betrokkene verklaarde dat een meerderjarige broer en oom in Italië verblijven. Die behoren echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.”

Verzoeker toont ter terechtzitting niet aan dat deze beoordeling op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing niet correct is. Aangezien zijn echtgenote en minderjarig kind op illegale wijze in het Rijk verblijven kan niet worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Dit feit kan immers niet leiden tot de vaststelling dat verzoekers belangen, die in se erin bestaan zijn familieleden die op illegale wijze in het Rijk verblijven en hierin zouden volharden, verder te kunnen komen bezoeken en vergezellen in België, op disproportionele wijze ondergeschikt werden gemaakt aan de belangen van de Staat die erin bestaan de openbare orde te doen respecteren en gevolgen te verbinden aan de vaststelling dat verzoeker in het bezit was van 2,5 kg cocaïne

2.6. Verzoeker maakt voorts gewag van een privéleven. Wie zich beroept op een schending van zijn privéleven, moet in de eerste plaats aantonen dat hij een beschermenswaardig privéleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker concretiseert dit niet en blijft overwegend steken in een algemeen theoretisch betoog over artikel 8 van het EVRM. Hij komt niet verder dan clichématig te poneren dat hij banden heeft met België, maar werkt dit niet verder uit.

In geval van een illegaal verblijf zoals in casu, kan alleszins enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Verzoeker toont niet aan dat zijn situatie dergelijke uitzonderlijke omstandigheden vertoont.

De Raad ziet ook niet in en verzoeker legt niet concreet uit waarom zijn banden met België op disproportionele wijze ondergeschikt worden geacht aan de belangen van de Staat die erin bestaan de openbare orde te doen respecteren en gevolgen te verbinden aan de vaststelling dat verzoeker in het bezit was van 2,5 kg cocaïne.

2.7. Op 22 januari 2026 dient verzoeker *“bijkomende stukken”* in, zonder hierover meer uitleg te verstrekken. Vooreerst is het niet aan de Raad om die stukken te gaan inpassen in het verzoekschrift ten behoeve van verzoeker. Alleszins kan de Raad geen rekening houden met stukken die niet voorlagen op het ogenblik dat verweerder de bestreden akte trof, zoals ter terechtzitting al werd meegedeeld. Stuk 1, een familiecertificaat, dateert van 9 januari 2026, stuk 4, een schoolattest van Z.A., van 10 september 2025 en stuk 5, een huurovereenkomst, is opgesteld op 19 augustus 2025 en dus kan verweerder niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met deze stukken. Uit stuk 4 kan niet worden afgeleid dat het verzoekers zoon betreft – er wordt geen geboortattest overgemaakt noch een stuk waaruit blijkt dat verzoeker de vader is van Z.A. – en dit stuk kan ook niet zeggen dat Z.A. op legale wijze in het Rijk verblijft. Stuk 2 betreft een kopie van een tijdelijke verblijfsvergunning geldig tot 17 augustus 2026 van een persoon genaamd Z.E. Verzoeker duidt niet waarom hij dit niet eerder kon overmaken. Hij verduidelijkt ook niet wanneer het stuk werd uitgereikt en dus kan de Raad niet nagaan of het dateert van voor het treffen van de bestreden beslissing. De Raad kan uit dit stuk ook niet afleiden dat het verzoekers echtgenote betreft en voor zover dit ten overvloede toch wel het geval zou zijn, kan dit stuk op zich niet zeggen dat hij in België een daadwerkelijk gezinsleven met haar leidt. Stuk 3, een huwelijksattest, werd niet vertaald, waar ter terechtzitting al op gewezen werd, zodat de Raad er geen rekening mee kan houden (artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: indien de stukken in een andere taal dan deze van de rechtspleging werden opgesteld, dienen zij vergezeld te zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling). Bovendien betreft het een louter manueel ingevuld attest dat enkel voornamen vermeldt. Dit stuk kan niet zeggen dat verzoeker is getrouwd met Z.E. Stuk 6 ten slotte betreft een kopie van diploma's van verzoeker. De Raad ziet niet in en verzoeker legt ook niet uit waarom dit wijst op een schending van artikel 8 van het EVRM.

2.8. Verder ziet de Raad niet in waarom het gegeven dat verzoeker hier feitelijk woont, het mogelijk gegeven dat hij lid is van een *“zeer bekende familie”* in Albanië en het gegeven dat hij een VIB heeft ingediend, als gevolg hebben dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of disproportioneel is. Verzoekers asielprocedure is alleszins afgerond (cf. punt 1.3.).

2.9. De bestreden beslissing stelt vast: *“Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE op 14 maart 2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van bezit van 2,5 kg cocaïne.”* Dit vindt steun in het betrokken verslag dat zich in het administratief dossier bevindt. Hierin kan worden gelezen: *“vente de stuprs découverte chez monsieur de 2,5 kg de cocaine”*. Onder de rubriek *“Pris sur le fait”* kan gelezen worden: *“Oui”*. Op grond hiervan komt het bestuur tot de conclusie: *“Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden.”* De Raad kan het niet kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of disproportioneel achten dat verweerder, die een inreisverbod moet opleggen als hij vaststelt dat er geen termijn van vrijwillig vertrek werd toegekend, in casu een inreisverbod oplegt voor de maximumduur van drie jaar, op grond van de kernvaststelling dat verzoeker is betrapt op het bezit van 2,5 kg cocaïne. Vermits het inreisverbod niet werd opgelegd op grond van artikel 74/11, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, moet verweerder niet nader gaan uitleggen waarom verzoeker een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt. Het volstaat dat hij tot de vaststelling komt dat de openbare orde werd geschaad. De overweging, *“Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”* kan bijgevolg worden beschouwd als een overvloedige overweging. Kritiek op een overvloedige overweging kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.10. Verzoeker is echter van oordeel, *“Drugs werd teruggevonden in de ingang van het gebouw waar zijn appartement gelegen is. Er dient onmiddellijk gepreciseerd te worden dat de manier waarmee de politieagenten cocaïne hebben teruggevonden op illegale wijze is gebeurd en als nietig gesanctioneerd. De Onderzoeksrechter heeft dan een bevel gegeven om verzoeker niet te beschuldigen (stuk 2). Alles wat gevonden werd dient dus als onbestaand beschouwd te worden op gerechtelijk vlak.”*

Ter ondersteuning van zijn betoog verwijst hij naar stuk 2 gevoegd bij het verzoekschrift.

2.11. Dit stuk 2 betreft een “*ordonnance de non inculpation*” van dezelfde datum als de bestreden beslissing, opgesteld door een onderzoeksrechter. In deze beschikking wordt het PV aangehaald dat werd opgesteld door de politie bij de huiszoeking bij verzoeker op 14 maart 2024, nadat deze de politie mondeling en schriftelijk de toestemming had gegeven om zijn woonst te betreden. In het aangehaald PV kan onder meer worden gelezen, nadat de politie het appartementsgebouw (“*l’immeuble*”) betrad waar verzoeker woont: “[...] *Dans le couloir nous trouvons directement un paquet de cigarettes contenant 2 pacsons de cocaïne. Le suspect nous dit directement qu’il n’a rien à voire avec cela avant qu’il sait ce que nous allons trouver dans le paquet de cigarettes. [...] Nous trouvons dans la chambre à coucher le passeport du suspect et une petite boîte en carton de DAFALGAN contenant 21 pacsons de cocaïne, identique aux deux pacsons que nous avons trouvés dans le couloir.*” [vrije vertaling: “In de gang treffen wij meteen een sigarettenpakje aan met daarin 2 pakjes cocaïne. De verdachte zegt meteen dat hij daar niets mee te maken heeft, nog vóór hij weet wat wij in het sigarettenpakje zullen aantreffen. In de slaapkamer treffen wij het paspoort van de verdachte aan en een klein kartonnen doosje van DAFALGAN met 21 pakjes cocaïne, identiek aan de twee pakjes die wij in de gang hebben aangetroffen.”]

In de beschikking van 15 maart kunnen voorts de volgende vaststellingen van de onderzoeksrechter worden gelezen:

“[...] *Des stupéfiants sont trouvés sur place.*

Attendu que l’article 34 de la loi sur la fonction de police du 5 août 1992 stipule ce qui suit : § 1. Les fonctionnaires de police contrôlent l’identité de toute personne qui est privée de sa liberté ou qui a commis une infraction. Ils peuvent contrôler l’identité de toute personne s’ils ont des motifs raisonnables de croire, en fonction de son comportement, d’indices matériels ou de circonstances de temps et de lieu, qu’elle est recherchée, qu’elle a tenté de commettre une infraction ou se prépare à la commettre, qu’elle pourrait troubler l’ordre public ou qu’elle l’a troublé»

Attendu qu’en l’espèce si l’intéressé était certes signalé pour « contrôler et rechercher son adresse de résidence », une visite domiciliaire consentie à cette fin ne permettait d’effectuer une fouille de son habitation afin d’y chercher et y trouver des stupéfiants.

Que « la perquisition présuppose le constat préalable d’indices suffisamment sérieux qu’une infraction a été commise pour justifier le recours à une mesure portant gravement atteinte au droit e la vie privée » Droit de la Procédure pénale — T 1 — Beernaert, Bosly, Vandermeersch, p.794, Ed 2021) ;

Que la fouille de l’habitation de l’intéressé, qui a permis de trouver des substances stupéfiantes, ne paraît pas non plus légalement justifiée dès lors qu’elle ne semble pas remplir les conditions de l’article 28 § 1er de la loi sur la fonction de police précitée ;

Que l’arrestation de la personne ci-dessus, consécutive à et fondée sur un contrôle d’identité et une fouille qui semblent irréguliers en regard de l’article 34 de la fonction de police et des articles, paraît elle-même irrégulière »

Par ces motifs, Vu la loi du 5 août 1992 sur la fonction de police et en particulier les articles 28 et 34 ; Vu les articles 16 et 17 de la loi du 20 juillet 1990 ;

Disons que la procédure ne paraît pas régulière et qu’il n’y a dès lors pas lieu d’inculper, ni de décerner mandat d’arrêt [...]

[vrije vertaling : “Er worden ter plaatse verdovende middelen aangetroffen.

Overwegende dat artikel 34 van de wet op het politieambt van 5 augustus 1992 het volgende bepaalt: § 1. De politieambtenaren controleren de identiteit van iedere persoon die van zijn vrijheid is beroofd of die een inbreuk heeft gepleegd. Zij kunnen eveneens de identiteit controleren van ieder persoon indien zij op grond van zijn gedragingen, materiële aanwijzingen of omstandigheden van tijd of plaats redelijke gronden hebben om te denken dat hij wordt opgespoord, dat hij heeft gepoogd of zich voorbereidt om een misdrijf te plegen of dat hij de openbare orde zou kunnen verstoren of heeft verstoord”.

Overwegende dat in casu, ook al stond betrokkene wel gesignaleerd “om zijn verblijfadres te controleren en op te zoeken”, een daartoe toegestane huisbezoek niet toeliet om zijn woning te doorzoeken met het oog op het zoeken naar en het aantreffen van verdovende middelen.

Dat “een huiszoeking het voorafgaand vaststellen veronderstelt van voldoende ernstige aanwijzingen dat een misdrijf werd gepleegd, om een maatregel te verantwoorden die een ernstige aantasting vormt van het recht op privéleven” (Droit de la Procédure pénale — T 1 — Beernaert, Bosly, Vandermeersch, p. 794, ed. 2021);

Dat de doorzoeking van de woning van betrokkene, waarbij verdovende stoffen werden aangetroffen, evenmin wettig verantwoord lijkt, aangezien zij niet lijkt te voldoen aan de voorwaarden van artikel 28, § 1, van voornoemde wet op het politieambt;

Dat de aanhouding van bovenvermelde persoon, die volgt op en steunt op een identiteitscontrole en een fouille die onregelmatig lijken in het licht van artikel 34 van de wet op het politieambt en de artikelen (...), zelf eveneens onregelmatig lijkt.

Om die redenen, gelet op de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt en in het bijzonder de artikelen 28 en 34; gelet op de artikelen 16 en 17 van de wet van 20 juli 1990;

Zeggen wij dat de procedure niet regelmatig lijkt en dat er bijgevolg geen aanleiding is om in verdenking te stellen, noch om een bevel tot aanhouding uit te vaardigen [...]”

2.12. Vooreerst blijkt niet uit het administratief dossier dat het bestuur kennis had van de beschikking van de onderzoeksrechter. Verzoeker toont het ook niet aan. Verweerder kan niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met stukken waarover hij niet beschikte toen hij de bestreden beslissing trof.

2.13. Zelfs indien verweerder toch op de hoogte zou zijn van de betrokken beschikking van 15 maart 2024, is het niet zo dat de vondst van de cocaïne tijdens de huiszoeking door de politie als onbestaande moet worden beschouwd op bestuurlijk vlak. Over de gevolgen op gerechtelijk vlak van de beschikking van de onderzoeksrechter spreekt de Raad zich niet uit, gezien hij daartoe geen rechtsmacht heeft. Wel kan hij zich laten inspireren door artikel 32 van de Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering waarin kan worden gelezen:

“Tot nietigheid van onregelmatig verkregen bewijselement wordt enkel besloten indien :

- de naleving van de betrokken vormvoorwaarden wordt voorgeschreven op straffe van nietigheid, of;*
- de begane onregelmatigheid de betrouwbaarheid van het bewijs heeft aangetast, of;*
- het gebruik van het bewijs in strijd is met het recht op een eerlijk proces”.*

2.14. Krachtens artikel 32 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering worden onregelmatigheden waardoor geen op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvoorwaarde wordt overtreden en die evenmin voldoen aan de andere erin vermelde voorwaarden, niet nietig verklaard of uit het debat geweerd (cf. Hof van Cassatie, arrest van 14 juni 2021, Nr. C.20.0418.N). Voormelde bepaling vormt de wettelijke uitloper van de zogenaamde Antigoonrechtspraak van het Hof van Cassatie in strafzaken dat de enkele vaststelling dat een bewijsmiddel op onrechtmatige wijze werd verkregen, niet volstaat om dit stuk te weren. Deze lering werd door het Hof van Cassatie uitgebreid naar andere zaken buiten de context van het strafrecht zoals fiscale zaken en het sociaalrechtelijk contentieux. Ook het Grondwettelijk Hof paste deze lering toe (cf. arrest van 22 december 2011, nr. 197/2011, B.12.1)

2.15. Er kan in de beschikking van de onderzoeksrechter niet worden gelezen dat het door de politie opgesteld PV nietig is omdat bepaalde vormvoorwaarden die op straffe van nietigheid zijn voorgeschreven niet werden nageleefd. Evenmin legt verzoeker een ander gerechtelijk document voor waaruit dit zou blijken. Het administratief verslag van de politie van 14 maart 2024 waarnaar de bestreden beslissing verwijst, dat steunt op het PV van de politie aangehaald in de beschikking van de onderzoeksrechter van 15 maart 2024, waarin kan worden gelezen dat er cocaïne werd aangetroffen in verzoekers woonst, moet dus niet om die reden uit de debatten worden geweerd.

2.16. Er stelt zich dan de vraag of de begane onregelmatigheid door de politie de betrouwbaarheid van het bewijs heeft aangetast en of het gebruik van het bewijs in strijd is met het recht op een eerlijk proces. De Raad ziet niet in hoe de betrouwbaarheid van het bewijs dat er cocaïne werd aangetroffen bij verzoeker nadat deze blijktens het PV mondeling en schriftelijk de toestemming had gegeven om zijn woonst te betreden, zou zijn aangetast doordat de huiszoeking onregelmatig was. Evenmin ziet de Raad in hoe verzoekers recht op een eerlijk proces, wat in casu ruimer kan worden vertaald naar zijn rechten van verdediging, in het gedrang komt. De vastgestelde hoeveelheid cocaïne is een aan tegenspraak onderworpen feit. De Raad stelt vast dat verzoeker nergens concreet betwist, de door de politie gedane vaststellingen dat er cocaïne werd gevonden in de hal van het appartementsgebouw in een pakje sigaretten en in zijn woonst in dit appartementsgebouw, in een doos Dafalgan en dat verzoeker direct stelt dat hij niets te maken heeft met het gevonden pakje sigaretten in de hal alvorens duidelijk wordt wat de inhoud ervan is. Dus ook om deze redenen dient het administratief verslag van de politie van 14 maart 2024 waarnaar de bestreden beslissing verwijst, dat steunt op het PV van de politie aangehaald in de beschikking van de onderzoeksrechter van 15 maart 2024, niet uit de debatten te worden geweerd.

2.17. De Raad komt tot het besluit dat, ook al kan het betrokken PV volgens de onderzoeksrechter niet worden aangewend om verzoeker in verdenking te stellen en een bevel tot aanhouding uit te vaardigen, dit niet inhoudt dat verweerder de politionele vaststelling dat er cocaïne werd aangetroffen bij verzoeker, die tevens werd weergegeven in het administratief verslag van de politie van 14 maart 2024 waarnaar de

bestreden beslissing verwijst, niet kan aanwenden om een administratieve maatregel op verblijfsvlak te treffen, zoals het bestreden inreisverbod.

2.18. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd in zijn betoog dat het bezit van cocaïne niet werd bewezen door het bestuur. Evenmin kan hij zich beroepen op het vermoeden van onschuld. Het strafrechtelijk vermoeden van onschuld staat er immers niet aan in de weg dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Het bestuur spreekt zich met de bestreden beslissing ook niet uit over het strafrechtelijk karakter van het bezit van cocaïne.

Derhalve is het enig middel voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingens-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA